

Uitgeverijen krijgen jaarlijks honderden ongevraagde manuscripten binnen

DE ONGEPUBLICEEERDE AUTEUR

Monique Vaessen (40) is journalist. Zij wil haar schrijverij omzetten in een boek.

„Al een jaar of tien fantaseerde ik erover om het verhaal te vertellen over de bizarre Limburgse jeugd van mijn vader. Een spannende uitdaging waar ik almaar niet aan durfde te beginnen. Als journalist schrijf ik al 13 jaar, maar een boek... kon ik dat dan wel? Zou het wel goed genoeg worden? Een tijdje dacht ik zelfs: dan moet iemand anders het maar schrijven. Maar dat klopte ook niet echt. Toen volgde ik een schrijfcursus en de docent bleek ook auteurscoach te zijn. Dat heeft me over de streep gehaald. Die ondersteuning: deadlines, feedback, en och ja, een beetje bevestiging heb ik echt nodig. Mijn journalistieke ervaring komt bij het schrijven zeker van pas. De research naar oude Limburgse gebruiken, taalgebruik, locaties en gebeurtenissen, kan ik gemakkelijk af. Ik heb geleerd beeldend te schrijven, zodat een tekst tot leven

komt. En ik interview mijn eigen vader regelmatig over zijn herinneringen. ‘Romantiseer dat nou maar een beetje’, zegt hij dan. ‘t Moet wel een móoi boek worden.’

Op dit moment heb ik zeven hoofdstukken af waar ik tevreden over ben. En mijn coach is dat ook. Ik vermoed dat het vanaf nu nog zo’n twee jaar gaat duren voor het boek af is. Tenzij ik natuurlijk al een uitgever zou vinden die me een voorschot geeft. Dan hoef ik er niet meer tussen de afwas en m’n commerciële werk in te schrijven. En ik kan fondsen aanschrijven voor ondersteuning als ik kan aantonen dat een uitgever belangstelling heeft. Maar ik schrijf hoe dan ook door. Of het nou wel of niet gepubliceerd wordt, ik ga dit schrijven voor mezelf en voor m’n familie.

Ik schrijf misschien wel vooral om het genot. Het gevoel dat iemand of iets de woorden in m’n oor fluistert, dat die teksten door mij heen komen... Heerlijk! Dat is bijna verslavend.”

DE REDACTEUR

Marja Duin is acquirereend redacteur bij uitgeverij De Arbeiderspers. Zij leest en beoordeelt manuscripten.

„Ik zal meteen maar het grootste misverstand over schrijven ontkrachten: je kunt niet leven van je boek. Veruit de meeste auteurs verdienen per jaar niet meer dan een paar tientjes, hooguit een paar honderd euro aan royalty’s.

Ik stel me als redacteur altijd op als ‘naïeve lezer’. Kan ik dan het verhaal volgen? Overtuigt het? Zit er ontwikkeling in de karakters? Heeft het verhaal een mooie spanningsboog? Auteurs gaan soms uit van vooronderstellingen of ze geven te veel informatie, of ze gebruiken te veel bijvoeglijk naamwoorden. Veel schrijvers onderschatten de lezer. Die pikt dat niet en legt het boek weg.

Bij het aanbieden van een boek moet ook een goede brief zitten. Liefst met aandacht voor pr en marketingperspectieven. En dan niet als doelgroep ‘iedereen’ noemen, dat werkt niet. En natuurlijk is het handig als bij het manuscript een korte samenvatting zit. En voeg een cv’tje van jezelf toe. Dat maakt allemaal dat ik beter kan beoordelen of ‘t wat kan worden. De tijd dat auteurs thuis konden zitten wachten op de royalty’s is voorbij. Het komt er echt op aan hoe je zelf je boek in de wereld kunt zetten. De sociale media zijn onmisbaar; lezingen en workshops rond het boek heel belangrijk.

Wie een uitgever zoekt kan het beste eerst eens in de bibliotheek of boekwinkel rondkijken bij welke uitgeverij zijn boek thuishoort. Kijk vervolgens op de website van de uitgeverij. Hoe willen ze ongevraagde manuscripten aangeleverd krijgen? Digitaal, of als stapel papier?

En als laatste: er zitten ook nadelen aan samenwerken met een uitgeverij. Er gaan zich meer mensen bemoeien met de inhoud van je boek en je moet toch zelf aan je publiciteit werken. Het is de vraag of je wel een miljoenenpubliek moet willen bereiken. Elke romanschrijver citeert immers meestal rijkelijk uit eigen leven. Heb je dan nog een privéleven? Je heelpersoonlijke leven verandert. En je kunt in de bladen nalezen wat dat betekent...”

DE SCHRIJF-COACH

Inge Schouten is schrijver, schrijfdocent en -coach bij ScriptPlus en de motor achter www.prozaschrijven.nl.

„Als ik niet zou geloven dat schrijven te leren is, zou ik geen schrijfdocent kunnen zijn. Talent bepaalt hoe snel je het oppakt. Auteurs komen bij mij voor vragen op micro- en op macroniveau. ‘Hoe maak ik het geloofwaardig dat die hond praat?’, maar ook: ‘Zal ik inspeelen op een actueel onderwerp?’ Schrijfcursussen zijn voor iedere schrijver handig, ter ondersteuning van het schrijfwerk zelf. Als een manuscript eenmaal ‘af’ is, kan ik individueel begeleiden naar een publiceerbaar geheel. Soms spring ik ook bij als iemand last heeft van het beruchte ‘writersblock’. Ik zie geregeld iemand in de kramp schieten als die te veel zijn best doet. Die wil dan de taal zo mooi maken dat er helemaal geen woord meer komt. Of de schrijver wil het verhaal zó ingenieus bouwen dat het instort. De oplossing daarvoor? De blik op oneindig zetten en gewoon maar typen, doortypen. En pas na vijfduizend woorden mag je dan lezen wat je hebt geschreven. Wissen mag niet, dat doen wij wel; ikzelf, maar ook de medecursisten van de schrijfcursus.”